

Aubeck: Allerede under Sagens første Behandling her i Tinget blev det fremhævet fra alle Sider, at dette Lovforslag var et Led i Bestræbelserne for at naa frem til en fælles skandinavisk Lovgivning. Dette er jo Bestræbelser, som alle hilser med Glæde, og jeg kan sige med Villie til at deltage i dem. Det maa ikke blot ønskes, at vi kan naa til en saadan fælles skandinavisk Lovgivning, men man maa oven i Købet haabe, at en fælles Lovgivning her i Norden kan blive befordrende for den fælleseuropæiske Lovgivning, som vel en Gang maa komme. Hensigten med en saadan Fælleslovgivning maa da fornødtigvis være den, at den skal skaffe ens Vilkaar for de forskellige Landes Indbyggere ved Overflytning fra eet Land til et andet. Jeg mener, at der ikke kan være delte Meninger om, at dette er det centrale, og overfor dette forekommer det mig at være af underordnet Betydning, om de paagældende Love i de forskellige Lande har nøjagtig samme Ordlyd. Men hvis vi er enige om, at det er Hensigten med en saadan fællesskandinavisk Lovgivning at skabe ens Vilkaar for de skandinaviske Landes Indbyggere i de forskellige skandinaviske Lande, maa man med det samme slaa fast, at Lovforslagets § 3 aldeles ikke svarer til denne Hensigt. Vedtager vi § 3, saadan som den er formuleret her, skabes der derved ens Vilkaar i Forholdet mellem Sverige og Danmark. Den svenske Kvinde, som gifter sig med en dansk Statsborger, faar samme Ret, som der gives den danske Kvinde, der gifter sig med en svensk Statsborger. Men Forholdet er ikke saaledes, naar vi ser hen til Norge. Den norske Kvinde, som gifter sig med en dansk Statsborger, faar efter § 3 straks og som Følge af Ægteskabet fuld Statsborgerret her i Danmark, men den danske Kvinde, som gifter sig med en norsk Statsborger, faar ikke dermed norsk Statsborgerret med det samme, hun bliver forsørgelsesberettiget i dette Land, men hun faar ikke Valgret og bliver ikke valgbar med det samme, og hun faar ikke Adgang til Embeder med det samme, blot fordi hun indgaar Ægteskab med en norsk Statsborger; der skal hengaa 5 Aar, inden hun opnaar disse Goder. Forholdet er altsaa dette, at vedtager vi § 3 i dette Lovforslag, opnaar vi Ensartethed for Kvindens Vedkommende

i Forholdet mellem Danmark og Sverige, men ikke i Forholdet mellem Norge og Danmark, og saa bliver da Spørgsmaalet: Hvilket af disse to Lande skal vi her i Danmark foretrække at komme i den fulde Overensstemmelse med? Naar vi ser hen paa det, jeg før sagde om det ønskelige i, at denne Lovgivning kunde blive befordrende for en fælleseuropæisk Lovgivning en Gang i Tiden, skal jeg til Besvarelse af dette Spørgsmaal henvise til, at Forholdet mellem Island og Danmark i denne Henseende er det samme som imellem Danmark og Norge. Den danske Kvinde, der gifter sig med en islandsk Statsborger, opnaar ikke derved straks at blive islandsk Statsborger, ganske som Tilfældet er i Norge. Hvis vi altsaa ser paa hele Norden og ikke blot paa de tre skandinaviske Lande, som her er Tale om, opnaar vi den største Samstemmighed i Forholdet mellem disse Lande med Hensyn til Indfødsretten, hvis vi stemmer § 3 ud.

Det er den ene Grund, hvorfor jeg har foreslaaet, at Paragraffen skulde udgaa. Den anden Grund er den, at jeg finder, at Kvinderne, efter at de nu er blevet politisk myndige Personer og ikke længere behandles som Bipersoner, bør have den samme Ret som Mændene til at være raadige over, hvilket Land de vil tilhøre. Skulde der være fuld Ligestilling mellem Mand og Kvinde med Hensyn til det foreliggende Forslag, burde § 3 rettelig lyde saaledes: Fremmed Kvinde, som gifter sig med en Mand, der har dansk Indfødsret, og fremmed Mand, der gifter sig med en Kvinde, der har dansk Indfødsret, erhverver ved Ægteskabet Indfødsret. Saa først var der fuld Ligestilling mellem Mand og Kvinde. Men hvis Paragraffen havde denne Ordlyd, tror jeg neppe, den vilde faa mange Fortalere her i Tinget; jeg tror dog, at man meget vilde have sig frabedt, at en fremmed Mandsperson, blot fordi og i samme Øjeblik som han giftede sig med en dansk Kvinde, skulde opnaa fulde Statsborgerrettigheder her i Landet. Nu har jeg nok set i Kvindernes Andragende, som følger med Betænkningen, at de ønsker visse Lempelser givet for den Kvinde, der gifter sig med en Mand, der har dansk Indfødsret, med Hensyn til at faa dansk Indfødsret, og dermed antyder Kvinderne jo selv, at der i deres Øjne alligevel til sy-